

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenu en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DOMINO

Satirische eenakter

door

Herman Meeus

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1884

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1991/220/12
ISBN 90-385-0077-7

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/Herman Meeus

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

De Regisseur (40 à 50 jaar)
Margot (35 à 40 jaar)

(Een repetitielokaal. een tafel, twee stoelen, een sofa. Een toneel­ deur die vrijstaat in de ruimte. De gewone toegangsdeur tot het lokaal. De regisseur zit op een stoel aan tafel in zijn notities te bladeren. Margot komt binnen via de gewone toegangsdeur, loopt behoedzaam naar de toneel­ deur en stapt via deze deur een tweede keer binnen. Ze loopt nu van de toneel­ deur die cour-achter staat naar een plaats die jardin-voor is gesitueerd. Een lange stilte volgt. Margot blijft met een wat spottende blik in de ruimte kijken. Af en toe hoor je de regisseur kuchen. Uiteindelijk staat hij op en loopt langzaam naar Margot toe, loopt om haar heen en besnuffelt haar. Margot geeft geen krimp.)

REGISSEUR: Je bent weer eens te laat.

MARGOT: Goede morgen.

REGISSEUR: Te laat!

MARGOT: Dat komt door...

REGISSEUR: Ik wil het niet meer horen. Altijd dezelfde domme, flauwe kul.

MARGOT: De tram.

REGISSEUR: Ah neen!

MARGOT: Gilbert is vroeg van huis vertrokken met de auto, dus moest ik wel de tram nemen.

REGISSEUR: Die Gilbert van jou is ook een mooie hé? Wacht niet eens op zijn vrouw om haar een lift te geven.

MARGOT: Ik denk dat hij nog liever zou doodvallen.

REGISSEUR: (een beetje verrast) Wat een akelig kereltje hé?

MARGOT: Ja.

REGISSEUR: Jaja.

MARGOT: Er zat ontzettend veel volk op de tram.

REGISSEUR: Echt waar?

MARGOT: Maar ik heb wel een zitplaats kunnen bemachtigen.

(korte stilte)

REGISSEUR: Wat leuk voor je ... het is niet gemakkelijk om een zitplaats op de tram te veroveren met al die moeilijke mensen de laatste tijd. Het lijkt wel een neuro-plaag te worden.

MARGOT: Wat bedoel je?

REGISSEUR: Wel ... tramneurose.

MARGOT: Ik zat wel ingesloten.

REGISSEUR: Ha, zie je wel.

MARGOT: Ik heb zelfs twee halten te laat moeten afstappen.

REGISSEUR: Omdat je ingesloten zat.

MARGOT: Een lijf aan lijf gevecht was het om er af te geraken.

REGISSEUR: Jaja, tijdens de drukke uren leg je gemakkelijk contacten op de tram.

MARGOT: Daarom heb ik ook twee halten te voet terug moeten komen om hier te geraken.

REGISSEUR: Ah ... ah ... dat is de reden van je laat zijn.

MARGOT: Ja.

REGISSEUR: Maar je had toch de tram in de andere richting kunnen nemen.

MARGOT: Daar heb ik niet aan gedacht.

REGISSEUR: Hoe typisch toch.

MARGOT: Ik ben een vrouw.

REGISSEUR: Dat is wel duidelijk, ja.

MARGOT: Als ik nu de tram in de andere richting had genomen.

REGISSEUR: Ja?

MARGOT: En weer een zitplaats had kunnen bemachtigen.

REGISSEUR: Ja?

MARGOT: En weer ingesloten was geraakt waardoor ik twee halten te laat was moeten uitstappen.

REGISSEUR: Ja!?

MARGOT: Dan zou ik nog veel later geweest zijn en hadden ze jou misschien wel met een ambulance moeten wegvoeren vanwege een hartstilstand.

(korte pauze)

REGISSEUR: Je entree leek nergens op.

MARGOT: Mijn entree was dezelfde als altijd.

REGISSEUR: Je entree was fout zoals altijd.

MARGOT: Ik zal nooit wat goed doen voor jou.

REGISSEUR: Heb ik dat gezegd? Neen maar, heb ik dat gezegd?

(stilte)

MARGOT: Filosofisch beschouwd kwam het daar op neer.

REGISSEUR: Wat? Zei jij: filosofisch? Begin jij de samenhang van de wereld ... ik bedoel de wezenlijke diepte van ...

MARGOT: Ja.

REGISSEUR: O ja? Van uit welk filosofisch standpunt bekijk jij dat dan?

MARGOT: Poeha!

REGISSEUR: Die ken ik niet.

MARGOT: Het is nochtans een systeem dat jij dagelijks gebruikt.

REGISSEUR: En op welke fundamenteën berust jouw scherpzinnige kritiek dan wel? Hé? Je bent toch niet in het geniep naar Oxford op vakantie geweest, wel?

MARGOT: Mijn innerlijke bron van wijsheid, mijn natuurlijk contact met ...

REGISSEUR: Contact, contact ... tramcontact ja. Als je denkt dat je daar in hogere sferen ... god o god, je bent echt niet in je dag vandaag hé?

MARGOT: Mijn entree ...

REGISSEUR: Was een entree die er geen was. Wat jij deed was letterlijk met de deur in huis vallen.

MARGOT: Zo heb je mij geregisseerd.

REGISSEUR: Geen sprake van. Ik laat nooit een acteur met de deur in huis vallen. Een zonde tegen de esthetiek.

MARGOT: Jij en esthetiek.

REGISSEUR: Wat bedoel je?

MARGOT: Een landbouwer bij Fouquets op de Champs Elysées.

REGISSEUR: Je ruikt naar zweet. Gebruik jij geen deodorant?

MARGOT: Ik kom net van een overvolle tram.

REGISSEUR: Dan zijn het de andere die er geen gebruiken. Ze zouden toch beter moeten weten hé? Alvorens zich onder de mensen te begeven. Aan eigen volk valt toch niet te ruiken hé? De idee van het exotisme ...

MARGOT: Zal ik mijn entree overdoen?

REGISSEUR: Neen.

MARGOT: Wat neen. Je zei net dat ...

REGISSEUR: Precies, en daarom zal ik het even voor doen zodat je buiten de theoretische ook nog de visuele houvast zou hebben.

MARGOT: Het wil er verdorie maar niet in hé?

REGISSEUR: Wil je daar aub niet zo minachtend over doen. Ik probeer even ernstig te werken.

MARGOT: Dat is goed.

REGISSEUR: Ja? Is dat goed, ja?

MARGOT: Ja, dat is heel goed.

REGISSEUR: Oh, vind je dat goed?

MARGOT: Ik vind dat heel goed.

REGISSEUR: Als je meer aandacht had geschonken aan mijn raadgevingen was dit allemaal niet nodig geweest. Al wat ik je vraag is niet meer dan in een boogje van cour-achter naar jardin-voor te lopen. En wat doe je heel de tijd? Je loopt gewoon lineair van cour-achter naar jardin-voor. Kijk, ik heb mijn middelbare studies beëindigd en de school voor dramaturgie, dus weet ik dat de kortste afstand tussen twee punten enz. enz. is, alleen, alleen, is dat in het theater niet altijd van toepassing, begrijp je?

MARGOT: Het valt me wel meer op dat men raar doet in het theater.

REGISSEUR: Dat is nou precies de opmerking die ik van jou verwachtte.

MARGOT: Ik liep in een boogje, alleen heb ik de deur wat te hard dichtgeslagen toen ik binnen was.

REGISSEUR: Dat heb je ook ja, en daarbij was het nog verkeerd ook want je stond even met je rug naar het publiek.

MARGOT: Ik met mijn rug naar het publiek? Nooit! Jij ziet spoken.

REGISSEUR: Soms wel ja, maar vandaag zie ik actrices die verkeerd opkomen en daarom doe ik het voor.

(hij zet zich gereed achter de toneel deur en doet enkele idioot klinkende stemoefeningen)

MARGOT: Oh, is het een entree met tekst? Dat wist ik niet.

REGISSEUR: Neenee, geen tekst.

MARGOT: *(halfluid)* Doe dan niet zo onnozel.

REGISSEUR: *(komt vanachter de toneel deur kijken met kwade blik)* Dat heb ik gehoord.

MARGOT: Jezus Christus!

REGISSEUR: Je staat dus buiten voor de deur met een expressie van zware druk op je ziel.

MARGOT: Erg pijnlijk.

REGISSEUR: *(hij komt terug vanachter de toneel deur kijken)* Precies ja, en als je dat con brio zou kunnen overbrengen zodat ze het voelen tot vanachter in de zaal zouden we al een heel eind opgeschoten zijn.

MARGOT: Goed, fijn, nu het boogje lopen nog.

REGISSEUR: Niet te vlug. Je loopt op de dingen vooruit.

MARGOT: Oh, oh, pardon.

REGISSEUR: Boogje lopen, boogje lopen zegt ze.

MARGOT: Ik krijg hartvibraties van de spanning.

REGISSEUR: En hou nu even je mond want je brengt me uit mijn concentratie.

MARGOT: Ik mag toch nog wel iets vragen als ik het niet begrijp?

REGISSEUR: Nee, dat mag je niet. Verdomme Margot. Tijdens de actie moet je je kop houden. Vragen stel je daarna.

MARGOT: OK, kom binnen.

REGISSEUR: Wat zei je?

MARGOT: Ik zei: kom binnen.

REGISSEUR: *(begint met harde kwade stem)* IK GRIJP DUS de klink van de deur met mijn rechterhand en zwaai deze open. Ik volg de zwaai van de deur, laat de klink los, en ga nog twee stapjes verder tot ik net voorbij de deur ben. Ik aarzel nu even om de spanning te verhogen, GEZICHT NAAR DE ZAAL, grijp dan de klink aan de binnenkant van de deur, let op, met de linkerhand, sluit deze met een zacht plofje, EN NIET MET EEN BOMINSLAG. Ik blijf ondertussen in de zaal kijken, wat zeer belangrijk is om het contact met jan publiek niet te verliezen, loop dan via het bekende boogje tot op mijn plaats, hier, jardin vooraan. Stilte, stilte, spanning, spanning, expressie, expressie en vervolgens blablabla, je monoloog. Zijn we er?

MARGOT: Tot aan dat zachte plofje.

REGISSEUR: Verdomme Margot!

MARGOT: Het is toch waar. Met al die tierelantijntjes die je daarom heen spint. Zelfs een kind kent dat allemaal. Wat een belachelijke drukte toch om op te vallen. En dan die blablabla. Is dat de manier waarop je mijn monoloog bekijkt. Ik ben gegriefd, weet je dat, gegriefd.

REGISSEUR: Wacht, wacht. Vergeten we even die fantastische monoloog van je. Daar maken we later nog flink werk van.

MARGOT: Eerlijk?

REGISSEUR: Cross my heart. Bon, goed, je staat dus hier op deze plaats. Het licht op het toneel gaat langzaam uit en alleen vlak boven je hoofd gaat er één enkele spot fel oplichten zodat je in een sprookjesachtige douche van licht komt te staan.

MARGOT: Recht boven me?

REGISSEUR: Ja.

MARGOT: Oh neen, dat kan niet.

REGISSEUR: Waarom kan dat niet?

MARGOT: Alleen licht boven me en niets langs voor?